

El Primer Palau 2023 —Descobrint joves talents

El Primer Palau

Dissabte, 30 de setembre de 2023 – 11 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

El Primer Palau 2023

Dissabte, 30.09.23 - 11 h

Sala de Concerts

11.00 h - **Jakob Peäske**, fagot

11.40 h - **Carla Conangla Oliveras**,
violoncel

12.40 h - **Claudia Aliaj Oliver**, clarinet

13.10 h - **Mercè Bruguera Abelló**,
mezzosoprano

16.00 h - **Rafael Quirant Porcar**, sopranista

16.40 h - **Luis González Garrido**, saxòfon

17.20 h - **Pablo Alcántara Martínez**, flauta

Durada:

Cada concert te una durada de 30 minuts aproximats.

Els/les assistents poden entrar i sortir de la sala un cop finalitza
cada una de les actuacions.

#jovestalents

Poema

el silenci de les pedres
origen i final
avui t'arrossega per l'arbreda

perfàs el corriol
la branca més etèria
i en tu flueix el bosc
fogar del temps que arrela

secret insondable
aljub inconscient
al cor
se t'inunda la terra

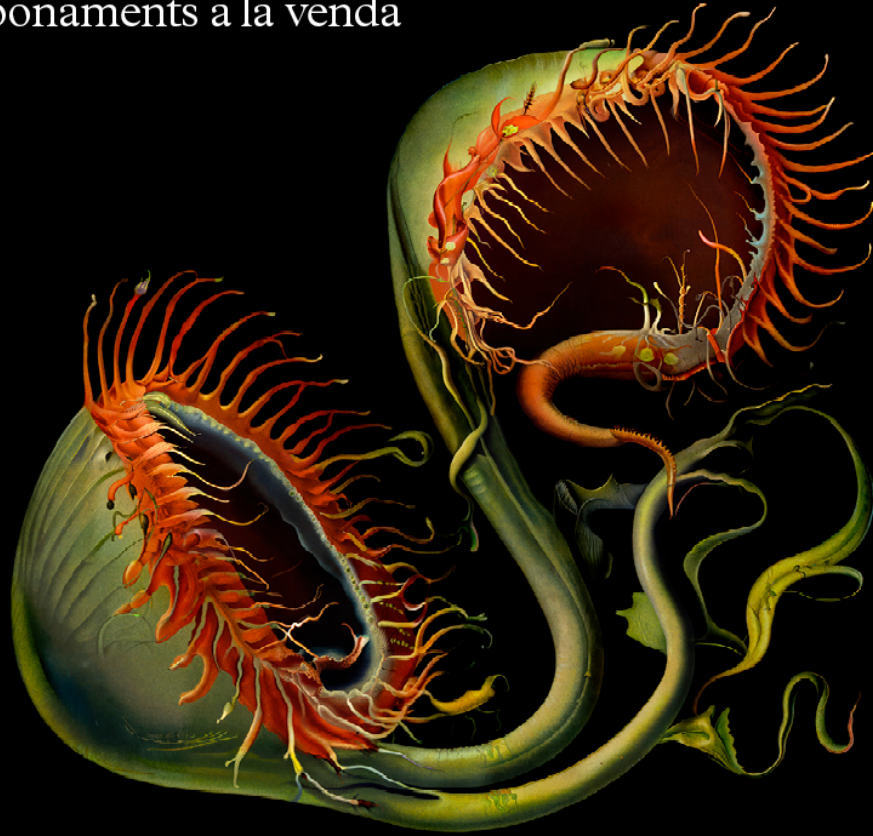
Laia Llobera

Boscana (2018)

Palau de la Música Catalana Palau 100

Entrades i abonaments a la venda

Requiem de Mozart

Ensemble Pygmalion & Raphaël Pichon

Així parlà Zaratustra de Strauss

London Symphony Orchestra
& Antonio Pappano

Concert de violí d'Elgar

Pinchas Zukerman, Orquestra Nacional de Lió
& Nikolaj Znaider

El Messies de Händel

Accentus, Insula Orchestra & Laurence Equilbey

Mort i transfiguració de Strauss

Orquestra Filharmònica de Dresden
& Pablo González

Requiem de Brahms

Lobgesang de Mendelssohn

Orfeó Català, Cor de Cambra del Palau,
Balthasar Neumann & Thomas Hengelbrock

Israel a Egipte de Händel

Monteverdi Choir, English Baroque Soloists
& John Eliot Gardiner

Concert per a violoncel de Schumann

Jean-Guihen Queyras, Philharmonia Orchestra
& John Eliot Gardiner

Simfonia del Nou Món de Dvořák

María Dueñas, Los Angeles Philharmonic
& Gustavo Dudamel

Jakob Peäske, fagot

11.00 h

Jakob Peäske, fagot

Evita Lohu, piano

Gotthard Odermatt (1974)

Réminiscences, op. 25

Temps pour ressentir

Temps pour Vivre

Pierre-Max Dubois (1930 - 1995)

Sonatine-Tango for Bassoon

Violent et anime

Scherzando

Tempo di sarabande

Vivace

Isaac Albeniz (1860 – 1909)

España, op. 165 núm. 2

Tango

Comentari

La primera actuació presenta un intèrpret de fagot amb tres partitures heterogènies en la interacció amb el piano i la demostració de les capacitats d'un instrument amb poca projecció com a solista, en part per la diversitat tímbrica de la seva àmplia extensió (unes tres octaves i mitja). Les *Reminiscences* (2017) de l'oboïsta i compositor suís Gotthard Odermatt, molt familiaritzat amb l'escriptura per a instruments de vent, es divideix en dos moviments amplis i contrastants en caràcter, tenyits d'una vena lírica i un cert neoromanticisme, en què el segon té caràcter marcadament virtuosístic. Tot i alguna incursió al registre greu, l'obra el fa cantar preferentment als registres central i agut, on ha de calibrar una sonoritat més nasal i propera a un saxofon (tot i pertànyer a famílies instrumentals diferents).

Precisament aquest efecte és el que explora en alguns passatges la breu, difícil i sorprenent *Sonatine-Tango* (1984) de Pierre-Max Dubois en quatre moviments plens d'efectes sobtats tant en dinàmiques, tempo, ritmes i articulació (*sforzandi*, frases llargues, *staccatti*, trinats, diàleg amb el piano). Per últim, un arranjament del *Tango* d'Albéniz possibilitarà al solista “dibuixar”, tot posant a prova el seu sentit del color i del ritme, a partir de la cadenciositat mètrica d'aquesta havanera que, en funció dels jocs de *rubato*, també sembla anunciar el tango porteny.

Albert Ferrer Flamarich, Musicògraf, historiador de l'art i crític del Diari de Sabadell

Biografies

Jakob Peäske, fagot

Jakob Peäske

Nascut a Estònia (1998), va estudiar a l'Escola Superior de Música de Tallinn i a l'Acadèmia de Música i Teatre d'Estònia amb el professor Peeter Sarapuu. També ha estudiat amb el professor Volker Tessmann i aquest 2023 ha ingressat a l'Acadèmia Sibelius, a la classe del professor Jaakko Luoma.

Durant la seva primerenca carrera ha estat guardonat a nombrosos concursos als països bàltics i escandinaus. El 2018 va participar al Concurs d'Instruments de Vent Estonians, on va assolir el primer lloc i va ser elegit per a la fase del Gran Premi. El 2021 va guanyar el Concurs d'Oboè i Fagot de l'Acadèmia de Música i Teatre d'Estònia i va ser elegit entre més d'un centenar de participants com un dels onze de la segona fase del reputat Concurs Internacional d'Aeolus. Aquell mateix any va ser inclòs en una llista de reserva per participar en projectes de música de cambra del festival Villa Musica Renània-Palatinat amb prestigiosos músics d'arreu del món. El 2022 va ser convidat al Festival de Música de Zermatt i el 2023 al Campus Grafenegg.

El 2014 va ser seleccionat per formar part de l'orquestra del Festival de Verbier. Entre els anys 2015-2017 va ser elegit per a l'European Union Youth Orchestra. J. Peäske és membre principal i cap de secció a la Filharmònica del Mar Bàltic, que dirigeix Kristjan Järvi.

Treballa a l'orquestra de la ciutat de Pärnu i ha actuat com a solista amb gairebé totes les principals orquestres estonienes. Va ser finalista al programa de televisió *Les estrelles de la música clàssica* el 2016. El 2018 va guanyar el segon lloc principal a l'Orquestra Simfònica Nacional d'Estònia.

Evita Lohu, piano

Va començar els seus estudis de piano a la Kehtna School of Arts i seguidament a la Tallinn Music High School. Actualment continua la formació sota el mestratge de Mihkel Poll a l'Acadèmia de Música i Teatre d'Estònia, i amb el professor Klaus Sticken a la Musik und Kunst Privatuniversität der Stadt de Viena. El curs 2018-19 va estudiar amb el professor Grigory Gruzman a la Hochschule für Musik Franz Liszt a Weimar en el marc del programa Erasmus+.

Ha assistit a *masterclasses* amb els professors Eteri Andjaparidze, Vovka Ashkenazy, Leif Ove Andsnes, Ivari Ilja, Gintaras Januševicius, Harald Ossberger, Niklas Pokki, Henri Sigfridsson, Sergio Tiempo, Irina Zahharenkova i Andrius Zlabys, entre altres distingits pianistes.

Ha rebut guardons i distincions en diversos concursos nacionals i internacionals, com ara el tercer premi i dos premis especials al 4th Riga International Competition for Young Pianists (2015), el tercer premi al 1st International Krystian Zmurek Piano Competition a Busko-Zdroj (Polònia, 2016) o el tercer premi i premi especial EMTA al IX Estonian National Pianist Competition (2019), la competició més important del país. El març del 2016 va debutar amb orquestra a Riga amb la Youth Symphony Orchestra. També ha tocat com a solista amb les orquestres de la Tallinn Music High School, Estonian Academy of Music and Theater i l'Estonian National Symphony Orchestra.

Interessada igualment en la música de cambra, el setembre del 2021, juntament amb Anete Vinkel i Jakob Peäske, van participar a l'International Piano Chamber Music Competition Tallinn (2021), en què van obtenir tres premis especials.

Carla Conangla Oliveras, violoncel

11.40 h

Carla Conangla Oliveras, violoncel
Astrid Steinschaden, piano

Johannes Brahms (1833 – 1897)

Sonata per a violí Núm. 1 en Sol major Op.78

(Arranj. de P. Klengel per violoncel i piano en Re Major)

Vivace ma non troppo

Enric Granados I (1867 – 1916)

Goyescas, Intermezzo

(Arranj. de G. Cassadó per a violoncel i piano)

Piotr Ilitx Txaikovski (1840 – 1893)

Variacions Rococó en La Major op. 33

Tema i Variacions 1, 2, 3 i 7.

Manuel Saderra i Puigferrer (1908 – 1999)

Somni, sardana

(Arranj. de J. Ma. i C. Conangla per a violoncel i piano)

Comentari

Del fagot passem al violoncel en la seva vessant més lírica arrelada a l'encimbellament com a instrument canor i amb capacitat discursiva durant el segle XIX, com prova la transcripció (no feta per Brahms) d'aquest moviment de la primera *Sonata per a violí i piano, op. 78* de Brahms. Colpit per la mort de Felix Schumann, de qui el compositor era cabaler, es tracta d'una ambiciosa pàgina cambrística amb jocs de mitges veus, sospirs i un lirisme espontani, vital però tenyit d'una dolçor elegíaca a partir de tres temes diferenciats en la forma sonata que requereix un gran refinament tècnic i expressiu.

No menys intens és l'interludi de l'òpera *Goyescas* de Granados, més quan la força melòdica recau en el violoncel i posa a prova l'ús del *vibrato* al declamatiu inicial, ràpidament contestat per un puntejat *pizzicatti* abans de desplegar un expansiu *cantabile* on el joc de l'arc i l'articulació a la corda aguda –com si fos un violí– són fonamentals. Amb matisos, quelcom semblant també es podrà observar en l'arranjament de la sardana *Somni* de Manel Saderra, una de les més inspirades del tot el repertori. Especialment a la secció dels llargs, on l'interpret abordarà el solo de la tenora caracteritzat per una extensió ampla de la tessitura i un interval d'octava, que en el violoncel exigeixen habilitat en el canvi de corda i el joc d'arc. Enmig, una selecció de les *Variacions rococó* de Txaikovski (les números 1, 2, 3 i 7) permetran corroborar les habilitats per al fraseig i el virtuosisme, per exemple, entre les dues primeres variacions i la setena, que és una cantilena amb aire nostàlgic.

Albert Ferrer Flamarich, Musicògraf, historiador de l'art i crític del Diari de Sabadell

Biografies

Carla Conangla Oliveras

Nascuda a Sant Cugat del Vallès (1997), començà els estudis professionals de violoncel al Conservatori del Liceu amb Peter Thiemann i els va ampliar al Conservatori de Maastricht (Països Baixos) i a la Universität Mozarteum de Salzburg (Àustria), on va fer el grau superior i el Màster en Interpretació amb Gustav Rivinius i Giovanni Gnocchi. Ha rebut classes dels violoncel·listes Frans Helmerson, Gary Hoffman, Maria Kliegel, Jean-Guihen Queyras i Claudio Bohórquez, entre d'altres.

Va guanyar el Premi Internacional Pau Casals 2018 i el quart premi del Concurs Internacional Mainardi 2022 de la Mozarteum Salzburg.

Actualment col·labora amb les principals orquestres del país, com l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), Orquestra de la Comunitat Valenciana Les Arts, i d'Àustria, com la Camerata Salzburg. Destaca així mateix, la seva tasca com a solista amb la Südwestdeutsches Kammerorchester de Pforzheim, Orquestra de Maastricht, Jove Orquestra de les Comarques Gironines, Orquestra de Cambra Catalana i Jove Orquestra de Granollers.

La música de cambra també centra la seva posició en la música i l'ha portat a l'aprofundiment del treball cambrístic amb els pianistes Astrid Steinschaden i Yu Nitahara, entre d'altres.

Astrid Steinschaden, piano

Nascuda a Salzburg (Àustria), estudià a la prestigiosa universitat Mozarteum de la seva ciutat, amb els professors Karl-Heinz Kämmerling i Cordelia Höfer-Teutsch. També ha rebut consells artístics de Stanislav Pocheikin, Sergey Dorensky i Elisabeth Leonskaya, entre d'altres.

Ha estat guardonada amb diversos premis, tant nacionals com internacionals, i ofereix concerts arreu d'Europa i els Estats Units: Philharmonie de Berlín, Yamaha Center de Nova York, al Vaticà, Conservatori de Sant Petersburg i Mozarteum de Salzburg.

És convidada habitualment a acompanyar *masterclasses* de professors de primer nivell, com ara Luciana Serra, Nelly Miricioiu, Wolfgang Boettcher, Gustav Rivinius i un llarg etcètera. Compta amb un ampli repertori de música de cambra, instrumental i vocal. Actualment és pianista acompanyant a l'Escola Superior de Música de Barcelona i col·labora habitualment amb el Gran Teatre del Liceu i l'OBC.

Claudia Aliaj, clarinet

12.40 h

Claudia Aliaj Oliver, clarinet

Maria Zisi, piano

Robert Schumann (1810 – 1856)

Fantasiestücke Op. 73.

Zart und mit Ausdruck

Lebhaft, leicht

Rasch und mit Feuer

Ernest Chausson (1855 - 1899)

Andante et Allegro

Luigi Bassi (1833 - 1871)

Fantasia concertant sobre motius de Rigoletto

Andante - Adagio non tanto

Andante – Allegro con brio – Andante – Allegro

Comentari

El clarinet és un dels instruments preeminents com a solista durant el segle XIX, tal com palesen les tres obres seleccionades. D'una banda, la *Fantasiestücke, op. 73* de Schumann és un clàssic del repertori per a aquest instrument que la majoria d'intèrprets han treballat durant la seva formació. Composta el 1849, és un exemple de *hausmusik*, però amb l'ambició de construir un fresc en tres moviments en forma de lied més coda, sense solució de continuïtat, emprant un lirisme intens on els diàlegs amb el piano són molt variats. D'altra banda, l'*Andante et allegro* de Chausson parteix d'una introducció i una secció lenta seguida d'una part brillant i ràpida amb una estructura interna més lliure i menys atrevida però que també integra nombroses dificultats mecàniques i musicals en aquesta magnífica peça de concert, dominada per una melangia i un desdibuixament onírics molt deutors d'un romanticisme força decimonònic a l'inici.

Per últim, la *Fantasia concertant sobre motius de 'Rigoletto'* del pràcticament oblidat Luigi Bassi (no s'ha de confondre amb el cantant que va estrenar el *Don Giovanni* mozartià) és un dels quantiosos exemples de transcripcions, arranjaments i fantasies sobre temes operístics que servien a intèrprets per presentar-se en concerts, salons i l'àmbit domèstic, tot convertint-se en un filó molt lucratiu per al negoci editorial. Secundat pel teclat, el clarinet desplega una escriptura que és un exercici de virtuosisme amb els més variats recursos (frases llargues, plenes d'escala, arpegis, *grupetti* i *volatas*) on, per damunt de tot, preval la seducció melòdica.

Albert Ferrer Flamarich, Musicògraf, historiador de l'art i crític del Diari de Sabadell

Biografies

Claudia Aliaj, clarinet

Nascuda a Salamanca (2005), ja ha tocat en solitari en sales importants, com el Musikverein de Viena, Philharmonie de Berlín o Carnegie Hall de Nova York. Ha actuat com a solista amb diverses orquestres: Orquesta Sinfónica de Radio Televisión Española (RTVE), Orquesta Sinfónica de Castella i Lleó, Norddeutsche Philharmonie de Rostock (Alemania), Wienerstadt Orchestra o Orquesta Vigo 430, sota la batuta de Marcus Bosch, Julio García Vico, Evgeni Txevkenov o Vicente Alberola.

Als quinze anys va ser admesa a la Universität Mozarteum de Salzburg, on estudià clarinet a la classe del prestigiós clarinetista Wenzel Fuchs, primer clarinet de la Berliner Philharmoniker. Alhora, va ingressar a la mateixa universitat per estudiar piano, amb la professora Cordelia Höfer-Teutsch. Ha rebut consell de mestres com ara Sir András Schiff, Charles Neidich, Connie Shih, Harri Mäki, Guillermo González, Nikita Vaganov, Iván Martín o Maria Zisi.

Ha estat guardonada en nombrosos concursos internacionals: primer premi i premi d'honor al France Music Competition 2020 i 2022, primer premi al New Year's Concert International Competition de Viena 2022, segon premi al concurs Jugend Wurlitzer Klarinetten 2020, primer premi al Risings Stars de Berlín 2022, Golden Medal with High Distinction al 5th Manhattan Competition, gran premi al 5th International Young Competition of Classical Solo Performing Nota Bene (Sant Petersburg), primer premi de l'International Music Competition de Viena 2023, primer premi del III Concurs Internacional de Música-Music Prospect de Moscou, primer premi i premi especial com a jove talent excepcional de l'International Salzburg Music Competition...

Els propers mesos té previst tocar a la Sala de Cambra de l'Auditorio Nacional en Madrid. Des del curs 2021-22 rep la Beca Ch d'Estudis de la Fundación Valparaíso que li permet cursar els seus estudis de música a la institució austríaca.

María Zisi, piano

Nascuda a Grècia, als catorze anys va ingressar a la Hochschule für Musik und Theater de Múnic, on va estudiar amb Karl-Hermann Mrongovius i Begoña Uriarte i hi va obtenir el diploma Meisterklasse. Del 2001 al 2003 va estudiar amb Joaquín Soriano al Conservatorio Superior de Música de Madrid. Ha participat en diversos cursos de perfeccionament, amb els mestres Alexis Weissenberg (va rebre el premi al millor participant del curs), Cecile Ouset, Maria Tipo, Paul Badura-Skoda, Nikolai Petrof i Jean-Francoix Heisser.

Ha gaudit de beques de les fundacions Onassis, I.K.Y i Amics de la Música de Grècia, així com de la Chopin Gesellschaft de Hannover.

El 1994 va guanyar el primer premi del concurs Jugend Musiziert a Alemanya. I el 2000 el primer premi als concursos internacionals de Jaén i Ferrol (la Corunya), com també en tots dos certàmens el premi a la millor interpretació de música espanyola. El 2002 va ser guardonada al Concurs Internacional de Piano José Iturbi amb el gran premi, el premi a la millor interpretació de música espanyola i el premi a la millor interpretació d'un concert de Beethoven.

Ha actuat com a solista amb la Jove Orquestra de Baviera, Orchestre Symphonique de Baiona,

Bad Reichenhaller Philharmonie, Orquestra Simfònica Nacional de Tessalònica, Orquestra de València, Deutsches Kammerorchester a la Philharmonie de Berlín i amb l'orquestra de la Komische Oper de Berlín al Festival d'Atenes actuant al teatre Herodion. El 2019 va participar com a solista al projecte de la refundació de l'Orquestra de Cámara de les Canàries al Teatro Guimerà de Santa Cruz de Tenerife.

Ha ofert gires de recitals per Alemanya i el Japó, convidada per la firma Kawai. Ha actuat al Palau de la Música de València, Gasteig de Múnic –recital retransmès en directe per la Ràdio de Baviera–, Fundación Juan March de Madrid, a Suïza com a convidada arran del primer premi del curs d'Alexis Weissenberg, Real Academia de España a Roma, i també a Àustria i Turquia.

Ha enregistrat per a B.R.4 (Ràdio de Baviera) i Radio Nacional de España, i el 2004 va publicar el primer CD, amb *Goyescas* de Granados.

Resideix a Espanya, i havent superat les oposicions a la Càtedra de Piano del Conservatori Superior de Música de Navarra a Pamplona, hi imparteix classes.

Mercè Bruguera Abelló, mezzosoprano

13.10 h

Mercè Bruguera Abelló, mezzosoprano
Teodora Oprisor, piano

Històries d'infantesa

Modest Mussorgsky (1839 – 1881)

Detskaya – La guarderia (selecció)

S nyaney

V uglu

Zhuk

Na son gryadushchiy

Poyekhhal na palochke

Judith Weir (1954)

Sevdalino my Little one

Eduard Toldrà (1895 – 1961)

Cançó de bressol

Claude Debussy (1862 - 1918)

Noël des enfants qui n'ont plus de maison

Maurice Ravel (1875 – 1937)

Noël des Jouets

Xavier Montsalvatge (1912 – 2002)

Canciones para niños (selecció)

Paisaje

El lagarto está llorando

Caracola

Canción Sevillana

Comentari

La proposta d'aquesta mezzosoprano ens atansa als profunds canvis de la cançó, la *melódie* i el lied de les darreres dècades del segle XIX i principis del XX, en què van obrir-se cap a un camí poètic propi, un univers líric capaç de respondre amb sensibilitat i eficàcia a les incitacions del text de partida –i també a la prosòdia, ritme i melodia–, per convertir aquest gènere –amb totes les variants tipològiques segons país, estil i escola compositiva– en un espai d'intimitat i sublimació que aspirava –i ho va assolir– a rivalitzar amb l'òpera com a alternativa vocal. De manera genèrica i al marge de les particularitats de cada cicle o cançó, d'un intèrpret de lied es valora la capacitat per desplegar el subtil arc del calidoscòpic llenguatge musicopoètic a partir de l'ús de la veu que, independentment de la seva espessor, ha de ser flexible, dúctil i un punt lleugera. Igualment ha de demostrar domini de les mitges veus i del registre de passatge, homogeneïtat en tota l'extensió, capacitat de clarobscur i sentit del color, una articulació precisa i una dicció nítida basades en el *fiato* i en el treball de les consonants (nasals, alveolars...) col·locades als ressonadors facials.

Sense exigències extremes en la tessitura, aquesta sofisticació ha de quedar ensitjada dins una naturalitat enfocada a generar afectes i sentiments diversos amb un ús de la musicació heterogeni (des de ritmes marcats quasi enumeratius fins a passatges de recitatiu melodiós) que han de ser entonats amb mal·leabilitat generant una expressivitat rica, idiosincràtica en peces com la de l'oboïsta i compositora escocesa Judith Weir, la de Toldrà o la selecció del cicle de cançons *La Guarderia* de Mussorgski. Aquestes darreres, per cert, són considerades un cim de la música russa de tots els temps per la profunditat psicològica, cànida i alhora misteriosa, de l'univers infantil, que, en paraules del gran musicòleg Richard Taruskin, remet a la veu d'un “*marrec mimat i ben nascut*”.

Albert Ferrer Flamarich, Musicògraf, historiador de l'art i crític del Diari de Sabadell

Biografies

Mercè Bruguera Abelló, mezzosoprano

Nascuda a Barcelona, la mezzosoprano inicià els estudis de cant a l'ESMUC amb Mireia Pintó i Viviana Salisi i els finalitzà a la Royal Academy of Music de Londres, on posteriorment va fer un màster amb Catherine Wyn-Rogers i Joseph Middleton.

Semifinalista del Concurs Tenor Viñas 2023 i premiada al Concurs Palet 2021, desenvolupa la seva carrera especialment en l'àmbit de l'oratori, en què ha debutat en sales d'arreu d'Europa, com el Teatro Ristori de Verona amb el *Requiem* de Mozart, St. John's Smith Square de Londres amb la *Missa en Si menor* de Bach o Royal Carré Theatre d'Amsterdam amb la Netherlands Bach Society, entre d'altres.

La temporada 2019-20 va ser becada per l'Oxford Bach Soloists i va fer de solista als seus concerts. El 2022 va iniciar la col·laboració amb la Netherlands Bach Society, en un projecte escenificat de nova creació, *J. S. Bach. The apocalypse*, i amb la qual tornarà a col·laborar la temporada 2023-24.

A l'àmbit de la música de cambra, i més concretament del lied, s'ha format amb alguns dels noms més reconeguts del país, com Francisco Poyato, Viviana Salisi, Josep Surinyac i Assumpta Mateu, i a Londres amb Joseph Middleton, James Baillieu i Richard Stokes. També ha rebut consells de figures com són Malcolm Martineau i Ann Murray.

Guardonada el 2018 amb l'Elena Gerhard Lieder Prize a millor intèrpret de cançó alemanya a la Royal Academy of Music juntament amb la pianista Teodora Oprisor, han establert parella artística, tot debutant el 2021 al festival LIFE Victoria com a LIFE New Artist i al Palau de la Música Catalana al concurs El Primer Palau 2023.

El seu debut operístic al Teatre Tarragona el 2016 amb el rol d'Orfeo de l'*Orfeo ed Euridice* de Gluck, la va portar a interpretar de nou aquest rol al Cercle del Liceu i al Teatre Plaza de Castelldefels. També ha debutat al Teatre Nacional de Catalunya amb *Titaina* d'Enric Morera i al Susie Sainsbury Theatre de Londres com a Cornelia (*Giulio Cesare*) i Orlofsky (*Die Fledermaus*). Més recentment ha cantat el rol de Sorceress (*Dido & Aeneas*) al Cockpick Theatre de Londres.

Teodora Oprisor, piano

© Annemone Taake

La pianista romanesa està especialitzada a col·laborar amb cantants. Apassionada del repertori de lied, ha actuat a en sales i festivals importants, com el Wigmore Hall de Londres, Pierre Boulez Saal de Berlín, festival LIFE Victoria a Barcelona, Musée d'Orsay de París i Buckingham Palace de Londres. Ha ofert actuacions amb diversos cantants i instrumentistes que han estat retransmeses per la BBC 4, Mitteldeutscher Rundfunk, Deutschlandfunk Kultur, Televisió Nacional Romanesa i Televisión Española.

Ha estat guardonada per la Lied Akademie de Heidelberg, Académie Orsay-Royaumont i la fundació Yehudi Menuhin LIFE Music Now. El maig d'enguany va rebre l'Associateship of the Royal Academy of Music (ARAM) com a reconeixement a la seva contribució a l'àmbit musical.

Després d'estudiar interpretació pianística amb Szokolay Balázs a la Hochschule für Musik Franz Liszt de Weimar, va cursar el Màster d'Acompanyament de Piano a la Royal Academy of Music de Londres, sota el mestratge dels professors Michael Dussek i James Baillieu.

Tot seguit va culminar els seus estudis amb el Konzertexamen Liedgestaltung (la titulació més alta de les universitats de música a Alemanya), a la classe del professor Thomas Steinhöfel, i va obtenir-hi la graduació amb mèrits el 2020. A més, ha participat en classes magistrals amb músics reconeguts, com els cantants Thomas Hampson, Christoph Prégardien, Véronique Gens, Edda Moser i els pianistes Malcolm Martineau, Graham Johnson, Susan Manoff, Gerold Huber i Hartmut Höll.

Actualment resideix a Sant Sebastià, on és pianista de l'Orfeón Donostiarra, amb el qual actua habitualment a l'Auditori Kursaal de Sant Sebastià, Auditorio de Burgos i Festival Soriano, entre d'altres. Paral·lelament, imparteix classes d'interpretació de lied al seu centre de referència, la Hochschule für Musik Franz Liszt de Weimar.

Rafael Quirant, sopranista

16.00 h

Rafael Quirant Porcar, sopranista

Carles Budó, piano

Wolfgang Amadeus Mozart (1756 – 1791)

Le nozze di Figaro, "Voi che sapete"

Georg Friedrich Händel (1685 – 1759)

Il Pastor Fido, "Sento brillar nel sen"

Domènec Tarradellas (1713-1751)

Giuseppe Riconosciuto, "Ne mostra il prato"

Eduard Toldrà (1895 – 1961)

Madre unos ojuelos vi

Joaquín Turina (1882 – 1949)

La Giralda, del *Canto a Sevilla*

Giaochino Rossini (1792 – 1868)

Cantata Giovanna d'Arco, per voce sola e pianoforte

Comentari

El terme “sopranista” es referia a una veu de soprano masculina. De manera simple: un home que canta en tessitura o mode fonador de soprano. És a dir, un contratenor en tessitura de soprano. Aquesta veu masculina més aguda és fruit del treball del registre de cap que, partint del falset, va evolucionar tècnicament des d'Alfred Deller a meitat del segle XX i ha passat per una tirallonga de contratenor en una veu a l'alça les dues darrers dècades amb autèntiques estrelles, amb interès estètic i sociocultural, alhora que influïda pel criteris historicistes. El terme sopranista no és unívoc en relació amb els rols i les tessitures atorgats en èpoques passades, sobretot en papers estrenats i cantats per *castratti*.

Disquisicions historicomusicològiques a banda, les primeres peces seleccionades posen a prova el recolzament diafragmàtic del solista en la recerca de frases llargues lligades, salts intervàl·lics, sentit del color (amb clarobscur) i la precisió en els atacs sense perdre la naturalitat discursiva ni la flexibilitat en la *coloratura* en un cant ornamentat i hedonista. D'aquí el concepte *bel canto* vigent des dels orígens de l'òpera fins a meitat del segle XIX. Si Händel va emprar la clàssica ària *da capo* (ABA) a *Il pastor fido*, Rossini crea una llarga *scena* (introducció, recitatiu, *tempo di mezzo* i *cabaletta*) amb seccions més *spianate* i d'altres plenes d'agilitats a la cantata sobre *Giovanna d'Arco*.

A més, cal lloar la inclusió d'una ària de l'oratori *Giuseppe riconosciuto* sobre llibret de Metastasio, pràcticament desconegut (i interpretat aquest estiu al Festival de Torroella de Montgrí) i que el compositor català va presentar després d'acabar els seus estudis a Nàpols el 1736. D'aquí ve la filiació estilística amb preeminència de la melodia i el cant ornamentat. Per últim, les cançons de Toldrà i Turina, dos compositors que van tenir un tracte freqüent durant alguns anys i d'estètiques ben diferents, clouran aquest programa divers, heterogeni, que és una altra suggestiva carta de presentació d'aquest certamen.

Albert Ferrer Flamarich, Musicògraf, historiador de l'art i crític del Diari de Sabadell

Biografies

Rafael Quirant, sopranista

Nascut a València (1996), és besnet de la cèlebre soprano Carmen Tur Melchor. Va ser alumne de Nereida López al CIAC (Vall d'Uxó) i després de Ricard Castelló. En finalitzar els estudis de disseny de moda a l'Escola d'Art i Superior de Disseny de València (EASD) amb les millors qualificacions, va ingressar al Conservatori Professional de Música Francesc Penyarroja de la Vall d'Uxó, amb l'objectiu de preparar-se per al Conservatori Joaquín Rodrigo de València. Actualment rep classes de l'eminent soprano Ofèlia Sala. També ha rebut consells i *masterclasses* d'Aurelio Viribay, Carles Budó, Carlos Chausson, Robert Expert, Nancy Fabiola Herrera, Miquel Ortega, Xavier Sabata, Isabel Rey, Celsa Tamayo i Mariella Devia, la qual el va becar en un dels seus darrers cursos.

Col·labora habitualment amb orquestres de la Comunitat Valenciana, tot destacant la Primitiva de Lliria, Orquestra de la Universitat de València, Orquestra del Conservatori de Música Joaquín Rodrigo de València, Orquestra Belles Arts, Orquestra del Centre Instructiu d'Art i Cultura, Orquestra de l'Ateneu Musical Schola Cantorum.

Ha participat com a finalista a la 95a convocatòria del Concurs de Juventudes Musicales de España. També va ser finalista del Concurs d'Òpera de la Ciutat d'Albacete, del Concurs de Joves Talents de Montserrat i darrerament ha guanyat el Concurs de Juventudes Musicales de España (convocatòria número 101).

Ha treballat amb artistes i produccions de primer nivell en l'àmbit comarcal i nacional, tot destacant Olga Pitarch, Juan de la Rubia, Francesca Sales, Silvia Vázquez, Pedro Quiralte i llarg etcètera, i va actuar com a Marzio a la producció *Amadigi di Gaula* de Händel, a l'Auditorio Nacional i a l'Auditori de Barcelona, juntament amb Vespres d'Arnadí, tots sota la batuta de Dani Espasa i amb Xavier Sabata i Núria Rial al repartiment.

És membre del grup barroc Il Dolce Incontro, que treballa per fer-se un espai entre els més destacats d'aquest repertori a nivell nacional.

El seu repertori inclou un ampli ventall barroc, així com belcantista, cançó espanyola i d'oratori. Darrerament també destaca la seva incursió operística com a Cherubino de *Le nozze di Figaro* de Mozart, en què ha rebut un èxit destacat.

Carles Budó, piano

Pianista, clavecinista i intèrpret amb instruments històrics, combina l'activitat concertística amb la docent, sent catedràtic en el Conservatori Superior de Música "Joaquín Rodrigo" de València on imparteix Repertori Vocal des de 2005.

S'inicia al piano amb Teresa Barnada i Mª Rosa Gratacós. Estudia amb el pianista hongarès Árpád Bodó, amb qui finalitza els estudis superiors de piano en el *Real Conservatorio Superior de Música de Madrid*. Interessat pel repertori vocal, participa en cursos de *lied* amb Wolfram Rieger (cursos de *ſſMM de España*), Roger Vignoles (*Fundació La Caixa*), Irwin Gage (*Amici della Musica da Firenze*), i en els cursos *International Lied-masterclasses* del *Stichting Koninklijk Conservatorium* de Brussel·les, impartits per Udo Reinemann i amb la col·laboració d'especialistes de primer ordre com Julius Drake, Hartmut Höll, Helmut Deutsch o Konrad Richter, entre altres.

Paral·lelament treballa la interpretació de la música antiga, clavicèmbal, baix continu (Pia Elsdörfer, Pierre Hantaï, Christian Curnyn...) i repertori medieval (Pedro Memelsdorff). Obté el Màster en la Interpretació de la Música Antiga en l'especialitat de fortepiano estudiant amb Arthur Schoonderwoerd i Luca Guglielmi (UAB/ESMuC).

Ha actuat amb formacions i intèrprets de camps molt diversos, dedicant-se a projectes que van des de la música medieval fins a música experimental electró-acústica, passant pel repertori barroc, clàssic i romàntic, participant en projectes de recuperació de patrimoni o oferint recitals lírics amb diversos cantants, essent una de les seues especialitats. Ha actuat a Espanya, França, Itàlia, Bèlgica, Holanda i Dinamarca.

Ha enregistrat i actuat en directe per a Radio2 de RNE, Catalunya Música, TV3-C33, Euskal-Telebista, RAC1, France Musique...

Discs per als segells *K617*, La mà de Guido i Ars Armonica.

Acompanya, com a pianista o clavecinista, cursos d'Emma Kirkby, Ana Luisa Chova, Chiara Banchini, Marianne Muller... Imparteix cursos de repertori vocal a València i Donostia (Quincena Musical de San Sebastián-Donostia).

Luis González Garrido, saxòfon

16.40 h

Luis González Garrido, saxòfon
Antoine Guerrero, guitarra

A orillas de las palabras

Gabriel Fauré (1845 - 1924)

Les Berceaux Op.23 núm. 1

Chanson d'Amour Op.27 núm. 1

Après un rêve Op.7 núm. 1

Romance sans paroles Op.17 núm. 3

Astor Piazzolla (1921 - 1992)

Histoire du Tango

Nightclub 1960

Manuel de Falla (1876 - 1946)

Siete Canciones Populares Españolas

El Paño Moruno

Seguidilla Murciana

Asturiana

Jota

Nana

Canción

Polo

Comentari

“Dolç i penetrant a l’agut, ple i sumptuós al greu, el seu registre mitjà té un component profundament expressiu. És un timbre sui generis que ofereix vagues analogies amb el so del violoncel, el clarinet i el corn anglès, revestit d’unes mitges tintes bronzines que li atorguen un accent molt peculiar”. Aquestes paraules de Berlioz a meitat del segle XIX retrataven el saxofon poc després d’haver-lo patentat el seu inventor, Adolphe Sax.

Associat a la música jazzística i la popular, és el darrer gran instrument mecànic abans de la irrupció de l’electricitat i es pot assegurar que n’estem vivint una revaloració com a solista de concert: les seves possibilitats tècniques i expressives són enormes, i els darrers anys s’han creat diversos quartets amb aquests instruments que interpreten obres creades expressament i arranjaments.

El saxo és un instrument complex de tocar encertadament (en les seves variants en tessitura i pes, des del soprano fins al baríton) per extreure l’expressivitat a pàgines tan dissímils com les adaptacions de les *chansons* de Fauré on l’elegància i la sensualitat requereixen una expressivitat diferent de les de l’excel·lent *Nightclub 1960*, més nostàlgiques i mòrbides, amb jocs de *rubato* acusats; o de les tan versionades *Siete canciones populares españolas* de Falla, amb dificultats com els *floreos* i *appoggiature* de “Paño moruño”, els contratemps de “Nana” o l’apassionada declamació a “Polo”, o la vivacitat rítmica difícil d’articular de la “Seguidilla murciana”.

Albert Ferrer Flamarich, Musicògraf, historiador de l’art i crític del Diari de Sabadell

Biografies

Luis González Garrido, saxòfon

Nascut a Utrera (Sevilla), va iniciar els estudis musicals a la seva ciutat i després a diversos centres destacats: Musikene a Sant Sebastià, Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de París i Conservatoire Royal de Brussel·les. Ha fet màsters de saxòfon, música de cambra i musicologia.

El 2019 es traslladà a París, ciutat on va dur a terme una activitat artística important i hi inicià nous projectes que han enriquit la seva carrera, com el Duo Métis, Gaman Ensemble i diverses col·laboracions amb els artistes Orlando Bass i Karen Kuronuma, entre d'altres.

Ha participat en nombrosos concursos de saxòfon i música de cambra i ha guanyat el primer premi en vuit, el darrer dels quals el Concurs d'Interpretació Musical del Colegio de España a París i l'INAEM el desembre del 2022, i que li permetrà enregistrar el seu primer àlbum.

Ofereix habitualment concerts com a solista i de música de cambra, tot participant en festivals a França: Les Nuits d'Été de la Citadelle, Festival Jeunes Talents, Vaison Dances, Festival Jeunes Solistes de Breuillet, Musique en Ubaye o Les Classiques du Prieuré de Montereau-Fault-Yonne; a Espanya: Festival Internacional de Música de Piantón, Ciclo de Música de Cámara d'Utrera, Ciclo Igartza Musika, Ciclo de Música de Cámara Kutxa Kultur, i també a Itàlia: Alpen Classica Fest.

Ha tocat en nombroses sales: Petit Palais (Musée de Beaux Arts de París), Centre Pompidou (París), Teatros del Canal (Madrid), La Régence (Brussel·les), Théâtre Antique de Vaison-la-Romaine, Museo de Bellas Artes i Palacio San Telmo (Sevilla), Sala Luis Buñuel del Colegio de España i Maison du Liban (París), L'Odéon (Tremblay-en-France), Auditorium Claude Debussy (Versalles) i Teatro Enrique de la Cuadra (Utrera).

La seva curiositat l'ha portat a tocar música antiga, clàssica, contemporània i d'altres estils, tot col·laborant activament com a solista amb compositors destacats en la creació de noves obres, entre els quals Félix Ibarrondo, Orlando Bass, Carmen Verdú, Alfonso Romero, José del Valle i José Ramón García, entre d'altres. També ha treballat el repertori modern amb els compositors Thierry Escaich, Vincent David i Fuminori Tanada, entre d'altres.

Actualment és la imatge de marca de les brides JLV Sound Paris. Compagina la seva vida artística amb la docència com a professor del Conservatori de Courdimanche des del 2021. També treballar per a Henri Selmes Paris com a saxofonista certificador de qualitat.

Antoine Guerrero, guitarra

Nascut a Bordeus (1996), gaudeix d'un lloc destacat en el panorama europeu de la guitarra gràcies a la participació en nombrosos concursos i l'activitat com a concertista.

Així, ja suma una dotzena de premis internacionals, entre els quals el primer premi del Concurs Internacional de Guitarra de Pleven (Bulgària, 2020) i el segon premi del Concurs Internacional de Guitarra de París (2021).

Ha ofert recitals com a solista a la Sala Filarmonica de Trento, Reales Alcázares de Sevilla, teatre de la ciutat de Valençà (França) i Teatro Viriato de Viseu (Portugal).

S'ha format a França i a Espanya. Després d'acabar amb matrícula d'honor els estudis superiors de guitarra a Sevilla amb Francisco Bernier, entre el 2021 i el 2023 va fer el Màster d'Interpretació al Conservatori Nacional Superior de Música de París, a la classe d'Olivier Chassain.

A més de l'activitat com a solista, forma part de dos grups de música de cambra. El 2021, en arribar a París, va crear el Dúo Métis amb el saxofonista Luis González. Gràcies al suport dels programadors Jeunes Talents i Les Concerts de Poche, són convidats de manera habitual a festivals de França i Espanya, però també ofereixen tallers, concerts pedagògics i altres activitats d'interès cultural.

També actua sovint en duo amb la guitarrista espanyola Guadalupe Martín, tot oferint diversos programes, que van des d'un concert monogràfic entorn del compositor argentí Carlos Guastavino fins a un concert pedagògic per a infants que exposa amb música la vida fascinant de la guitarrista i compositora francesa Ida Presti.

Pablo Alcántara, flauta

17,20h:

Pablo Alcántara, flauta

Cristina Esclapez, piano

Salvador Brotons (1959)

Sonata per a flauta i piano, op. 21

Lento cantabile - Cadenza

Presto

Charles-Marie Widor (1844 – 1937)

Suite per a flauta i piano, op. 34

Moderato

Scherzo

Romance

Final

Comentari

Naturalment, en un concurs com aquest no pot faltar la flauta. Del flautista, compositor, pedagog i director d'orquestra català Salvador Brotons (1959), s'escoltarà una de les composicions de joventut: la *Sonata per a flauta i piano*. Amb un llenguatge afrancesat hereu del Grup dels Sis del segle XX, però amb un tractament harmònic molt lliure. Dividida en tres moviments, “Lento cantabile”, “Cadenza” i “Presto”, posa a prova el recolzament diafragmàtic del solista a la recerca de frases llargues lligades, salts intervàl·lics, sentit del color i la precisió en els atacs sense restar naturalitat discursiva, també al darrer moviment. Si el primer cerca un caràcter introspectiu i un punt dramàtic, a la “Cadenza” central exposa els materials fragmentàriament participant de la transformació d'aquests al llarg de l'obra. El darrer moviment presenta nombrosos canvis de metre i tempo, amb un pes específic dels harmònics enmig de vertiginoses figuracions (trinats, mordents) rematades per un conclusiu *glissando* ascendent.

Amb un caràcter molt diferent, la *Suite per a flauta* (1877) del francès Charles-Marie Widor presenta quatre moviments que remetent a l'estil de suite característic, amb molta inventiva per a una composició fresca i que integra recursos tècnics en la fluència musical sense paroxismes: des dels trinats al motiu de la flauta damunt uns amplex arpegiats del piano cap al final del primer moviment fins a l'encadenament de *grupetti* a la manera de *perpetuum mobile* de l'“Scherzando”, passant per la ruptura de la línia amb ginys ornamentals a *Romance*.

Albert Ferrer Flamarich, Musicògraf, historiador de l'art i crític del Diari de Sabadell

Biografies

Pablo Alcántara, flauta

Nascut a Cartagena, va començar els seus estudis de flauta amb Ana Alcaraz al Conservatori Professional de la seva ciutat i els continuà amb Vicens Prats i Júlia Gállego a l'ESMUC i un primer màster al Conservatori Superior d'Alacant, novament amb Ana Alcaraz. Posteriorment va assolir un segon màster, en aquest cas a la Hochschule für Musik und Theater de Munic a la classe d'Andrea Lieberknecht i Natalie Schwaabe, amb una beca alemanya.

Ha rebut diversos premis en concursos nacionals i internacionals, com el segon premio del Nicolet International Flute Competition de Guangzhou (la Xina) i el primer premi del Concurs d'Interpretació Vila de Coix (Baix Segura), entre d'altres. A més, també va arribar a la segona fase del Carl Nielsen International Competition a Odense (Dinamarca).

En l'àmbit orquestral ha col·laborat amb diverses agrupacions, com l'Oviedo Filarmonía, Niederbayerische Philharmonie o Georgisches Kammerorchester Ingolstadt. A més és membre titular de la Joven Orquesta Nacional de España, com també va ser-ho de l'Orquesta de Jóvenes de la Región de Murcia. Actualment també és membre en reserva al Pacific Music Festival i ho va ser a la Lucerne Festival Academy i a l'acadèmia de l'Orchestre de París.

Cristina Esclapez, piano

© Josep M. Balagué

Va fer els estudis de piano amb Ramón Muñoz al Conservatorio Superior de Música de Múrcia. Posteriorment estudià amb Patricia Montero al Conservatori Reial de Brussel·les, on va obtenir els diplomes superiors de piano i música de cambra, i va ser primer premi de piano acompanyant.

Entre les seves interpretacions com a solista, destaca la integral de l'obra per a teclat de J. Haydn i *El clave ben temperat* de J. S. Bach. Sent veritable passió per la música de cambra, que comparteix amb altres artistes, com Vicens Prats, Jaime Martín, Julia Gállego, Lorenzo Coppola, Benoît Fromanger, Philippe Bernold, Branimir Slokar, Michel Becquet, Josep Domènech, Javier Zafra, Kristin von der Goltz o Bart Aerbeydt.

El 2006, fascinada pel potencial emocional i la varietat de matisos dels pianos històrics, i amb l'estímul valuós de Lorenzo Coppola, s'inicià en la interpretació basada en criteris històrics i va començar a tocar pianos dels segles XVIII i XIX.

El 2014 van fundar l'Ensemble Dialoghi, i han enregistrat els *Quintets per a fortepiano i vents* de W. A. Mozart i L. van Beethoven, per al segell Harmonia Mundi. Recentment ha aparegut el segon disc (per a la discogràfica del Fryderyk Chopin Institute), en el qual destaca el *Trio, op. 8* de Chopin. Han actuat a diverses capitals europees, així com també al Japó, Singapur i el Canadà.

El 2002 va aconseguir la plaça de professora de piano al Conservatorio Superior de Música de Múrcia. I des del 2010 està instal·lada a Barcelona, on comparteix la vocació per la música de cambra fent de repertorista amb els alumnes de l'Escola Superior de Música de Catalunya, en un rol en què aporta i combina formació musical, empatia, suport i flexibilitat.

També et pot interessar...

Dijous, 23.11.23 - 20 h

Sala de Concerts

El Primer Palau

Cloenda d'El Primer Palau 2023

Quartet Atenea:

Gil Sisquella, violí

Jaume Angelès, violí

Bernat Santacana, viola

Iago Domínguez Eiras, violoncel

J. S. Bach: *Aus meines Herzens Grunde*, BWV 269 i *Mitten wir im
Leben sind*, BWV 383

F. Coll: *Cantos*

F. Mendelssohn: *Quartet de corda núm. 2, op. 13*

Preu: 15 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – Jordi Gual i Solé – Maria José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

